

ІЗ ДНІВ ЖУРБИ

І

День і ніч сердитий вітер
б'єсь о дому мого ріг,
наче пес голодний, вие
і валить прохожих з ніг.

День і ніч дощі холодні
б'ють о вікна, цяпотять,
ринви грають, шиби плачуть,
утишиться не хотять.

Олов'яні сірі хмари
небозвід весь залягли,
і лежать, і ремигають,
наче ситії воли.

Дармо вітер б'є їх, гонить:
«Гей, ти, сивий, половий!» —
«Нам тут добре, відпочинем!
Хоч ти сердься, хоч і вий!»

Дармо втомленеє серце
б'ється, мов у клітці рись:
«Нам тут добре, відпочинем!
А ти плач собі й журись».